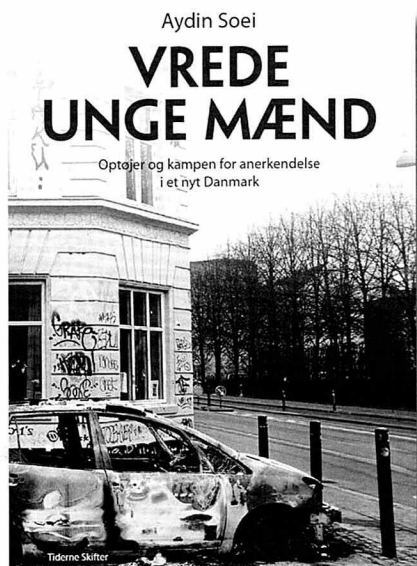

VREDE MODBORGERE

ANMELDELSE AF
KNUD VILBY

Aydin Soei
VREDE UNGE MÆND.
**Optøjer og kampen for
anerkendelse i et nyt
Danmark.**

Tiderne Skifter.
320 sider. KR. 299,-.

Jeg skriver denne anmeldelse på et tidspunkt, hvor 16.000 betjente søger at hindre, at Londons fattigere kvarterer bliver brændt endnu mere af, end det allerede er sket, og hvor byafbrændinger er taget til i Manchester.

Det er få uger siden, at masseorderen slog til i Oslo i en syg henrettelse af unge mennesker, der i hans hjerne blev defineret som venner af multikulturalisme, og som derfor skulle aflives.

Og der er netop blevet offentliggjort nye danske tal, der viser, at politiet i visitationszonerne især går efter unge med minoritetsbaggrund. De bliver visiteret i uforholdsmæssigt stort antal og føler det dybt diskriminerende. Ved langt de fleste visitationer finder politiet ingenting, hvilket ikke gør fornemmelsen af diskrimination mindre. Det har ført til debat. De radikale Manu Sareen og Anne-Mee Allerslev vil afskaffe visitationszonerne, da der kun findes våben ved 2% af visitationerne, men SF's københavnske omsorgsborgmester, Ninna Thomsen, giver i et indlæg i Politiken ikke meget for de radikales synspunkt. Der er beslaglagt 309 knive, køller, skudvåben og lignende, skriver hun. Det er mange, og "færre våben gør byen mere tryk for alle".

I Storbritannien handler et hjørne af diskussionen om den enorme økonomiske ulighed, der har fået lov til at udvikle sig og er hjulpet yderligere på vej af den førte politik, samtidig med at en stor del af de dårligst stillede repræsentanter for arbejderklassen i satirer og debatter fremstilles som grimme, dumme og dovne. Samfundet lider enorme tab, når bydele sættes i brand, men der er mennesker, der ikke føler de selv har noget at tabe. At sætte ild på, er også at råbe op.

Så meget som prolog til en omtale af Aydin Soei's bog "Vrede unge mænd", med undertitlen 'Optøjer og kampen for anerkendelse i et nyt Danmark'. Sagt uden forbehold: Det er en værdifuld bog, som bør få mange læsere. SF's Ninna Thomsen, der både er borgmester, har ansvar for omsorg og bor på Nørrebro, bør bestemt være en af dem.

Det er i disse år svært at læse en samfundsrelateret universitetsopgave uden Pierre Bourdieu-citater både her og der. Hvis vi ikke vidste det i forvejen, har han i hvert fald lært os, at der ikke er en ubestridelig og fælles objektiv virkelighed. Vi skaber alle vor egen virkelighed på baggrund af de oplevelser vi har, og de indtryk vi modtager.

Folks virkelighedsopfattelse skal som udgangspunkt tages alvorligt. Men det betyder selvfølgelig ikke, at alle har lige meget ret. Faktiske begivenheder fejltolkes og misforstås. En god samfundsmæssig indsats handler blandt andet om at sikre, at flest mulige oplever en virkelighed, der byder på selvværdsskabende fællesskaber og positive oplevelser. Det er forudsætningen for

den anerkendelse, vi også alle har brug for. Apropos en anden af de hotte teoretikere Axel Honneth.

Det der gør Aydin Soei's bog om de vrede unge mænd så god er, at den i en spændende og vedkommende beretning langt hen ad vejen dokumenterer, at der er overensstemmelse mellem de faktiske forhold og den virkelighed som mange af især Nørrebro's unge mænd med minoritetsbaggrund oplever.

De oplever, at de bliver diskriminerede, og de bliver diskriminerede. Der er ikke tale om fejl-tolkninger eller misforståelser, højst om overreaktioner og tåbelige selvødelæggende reaktioner.

Det vender jeg tilbage til, men først lidt om bogens baggrund og ide. Aydin Soei er både journalist og sociolog og har, som navnet fortæller, selv indvandrerbaggrund. Med Nørrebro som fokus afdækker han udviklingen i nogle af de udsatte boligområder i Danmark. Han gør det gennem interviews og samtaler med omkring 20 unge samt en lang række socialarbejdere, betjente mv.. Og han inddrager grundigt og vedkommende udviklingen omkring socialt (og etnisk) betingede optøjer andre steder i den vestlige verden. Det er et meget grundigt, omfattende og nyttigt arbejde. Og det er spændende læsning.

Bogen beskriver både situationer, hvor voldsomme spændinger har ført til eksplosive udbrud og vold, og situationer, hvor rigtige indsatser har afværget eksplosioner.

Debatten om visitationszoner er god at bruge som eksempel.

Soei taler både med unge, der allerede har en plettet straffeattest, og med unge hvis straffeattest er ren og som knokler med både lokalarbejde og universitetsstudier. Og et fællestræk er, at hvis de bor på Nørrebro, har de i perioder oplevet at blive kropsvisiteret flere gange dagligt på åben gade, nogle gange på en både ydmygende og nedværdigende vis.

Visitationerne lægges oven i andre eksempler på fordomme eller forskelsbehandling. Flere fortæller, at de opgiver adresser udenfor området, når de søger arbejde. Det er også veldokumenteret, at det kan være fornuftigt at opgive forkert navn, hvis det ellers kan bære igennem i forhold til en senere formel ansættelse.

Som supplement kommer så udtalelser som senest af integrationsminister Søren Pind om at den virkelige målsætning ikke er integration men assimilation.

Det er mange små og store ting hver dag og hele tiden, og det får Omar, der selv studerer og har ren straffeattest, til at sige, at "det er en generel forståelse herinde, at der ikke er nogen middelevj i Danmark i forhold til at blive accepteret. Hvis man gerne vil accepteres, så skal man give afkald på alle sine værdier og blive til en robot. Det er åbenbart ikke nok at tage en uddannelse og have et stabilt arbejde".

Soei bruger det udtryk, at man udvikler modborgere i stedet for medborgere. Han skriver også om, hvordan islam og etnicitet udløser ekstra gebyrer, for den der ønsker at være et medlem af det danske samfund. Det koster rigtig meget at være anderledes.

Unge mænd med minoritetsbaggrund har stadig ansvar for deres egne handlinger, og de er ved Gud ikke alle sammen engle. Der er klare eksempler på, at de udvikler selvbekræftende negative forventninger og optræder lige så destruktivt og tåbeligt, som fordommene om dem lægger op til. Som eksempelvis når de unge der har allermest brug for uddannelse og gode skoler skaber en antiskolekultur, og de svage søger anerkendelse i et asocialt gademiljø frem for at tage imod de tilbud, der faktisk findes.

Der er ingen patentløsninger og det er ikke alt sammen samfundets skyld, men der er forståelige tendenser til, at de unge skaber egne stater i staten, fordi de føler sig svigtet af, hvad de opfatter som en retsstat "der kun kontrollerer og ikke beskytter de unge", og fordi de føler, at de altid anbringes i bunden af det samfundsmæssige værdihierarki.

Vi skaber selv vores egen virkelighed og virkelighedsopfattelse. For SF's Ninna Thomsen er virkeligheden, at der bliver mere tryghed på Nørrebro, når 309 forskellige slags våben beslaglægges som følge af visitation.

For nogle af de unge er virkeligheden, at visitationerne forstærker deres opfattelse af at være uønskede *modborgere*, der ikke skylder det danske samfund noget. Måske endda tvært i mod. Det giver ikke øget tryghed, hverken for dem eller os.

Det er en stor bog, som man ikke får det fulde indtryk af via en anmeldelse. Den handler både om demokrati og skolepolitik og den skæve adgang til medierne. Og den handler om franske tilstande i Danmark. Var den skrevet nu og her, ville den også handle om risikoen for engelske tilstande i Danmark.